

15 BANI NUMERUL

ABONAMENTELE

INCEP LA 1 SI 18 A FIE-CAREI LUNI SI SE PLATESC
TOT-D'AUNA INAINTE

IN BUCUREȘTI La casa Administrației
IN TARA: Prin mandate postale.
Pentru 1 an 40 lei, 6 luni 20 lei, 3 luni 10 lei.
IN STREINATATE: La toate oficiile postale
din Uniune, prin mandate postale.
Pentru 1 an 50 lei, 6 luni 25 lei.
LA PARIS: Se găsesc jurnalele cu 45 Cent.
numarul, la Kioscul din Bulevardul St. Germain
No. 84.

MANUSCRIPTELE NU SE INAPOIAZA

REDACȚIA

No. 3. — Piața Episcopiei. — No. 3.

EPOCA

APARE IN TOATE ZILELE DE LUCRU

15 BANI NUMERUL

ANUNCIURILE

DIN ROMANIA SE PRIMESC DIRECT LA ADMINISTRATIA
ZIARULUI

La Paris: la Agence Havas, place de la
bourse, 8.
Agence Libre, rue Notre Dame des Victoires
10, (Place de la Bourse) pentru Paris, Franca,
Germania, Austro-Ungaria, Italia și Marca
Britanică.
Anunțuri pe pag. IV, linia 30 bani, anunțur
și reclame pe pagina treia 2 lei linia

50 B. UN NUMER VECHIU, 50 B.

ADMINISTRATIA

No. 3. — Piața Episcopiei. — No. 3.

CUM REMANE SIMULESCU ?

DECLARAȚIUNI ILEGALE SI INSOLENT

MISCAREA OPOZITIONISTA

INTERPELAREA

DOMNULUI

ALEXANDRU DJUVARA

IGNATUL SENATORILOR

CRIMA DE LA CRUCEA ROSIE

CUM REMANE SIMULESCU ?

Asta are viața omenească bun, că
îți dă momente de mângâiere și de
fericire în care uiți ani întregi de
suferință, momente pe care nu le
crezi meritate nici dupe o lume întreagă
de necazuri și de nenorociri.
Așa un moment au avut la Craiova
năpăstuiții tineri din Vâlcea, când
clamații i-au achemat în mijlocul
aclamațiilor populare.

Generosul oraș al Banilor olteni, a
șters, cu un cuvânt, o întreagă lume
de dureri, a prăfuit o întreagă clădire
de infamii la care lucrase pe
întrecute autoritățile mari și mici
ale țării aceștia. În vârful scării so-
ciale dreptatea lor n'a întâlnit de cât
Pilați complasanti, care se spălau pe
mâini la adăpostul unor forme din
care un ministru făcuse de mult niște
minciuni primejdioase. De aci apoi
și până la treapta cea mai de jos
a scării ierarhice a autorităților pu-
bliche, ei n'au întâlnit de cât vrăjmași
înverșunați care nu se dau înapoi
dinaintea unei infamii, pentru a
le ascunde și sfeterisi dreptatea,
grozava dreptate, care ar fi trimes
pe alți la ocnă.

Și de ce s'au temut n'au scăpat.
Au putut ascunde prin cel mai neau-
zuit și de crime, adevărul și drep-
tatea opt-spre-zece luni, dar a venit
și momentul când ele au apărut bi-
ruitoare înaintea privirilor lor îngro-
zite.

Astăzi este legal constatată că la
Vâlcea s'au organizat bande pentru
a ucide pe membrii opoziției. Această
constatare este o atât mai puter-
nică, mai solemnă, cu cât nu se
mai poate atribui milei și induio-
șerii juraților. La Craiova jurații au
fost drepți și numai drepți, căci dacă
compasiunea le-ar fi dictat verdic-
tul, ei n'ar fi avut de cât să intre pe
calea pe care le-o arătase procurorul
general, să admită omorul cu vo-
ință, în loc de asasinat, și provoca-
rea, dând și circumstanțe atenuante.
Cu chipul acesta pedeapsa acuzaților
ar fi fost de câte-va zile numai
de închisoare corecțională, ba poate
chiar și numai amendă. Și așa ar fi
făcut jurații ori cât de miloși ar fi
fost — căci nu se poate admite că
mila se meargă mai departe — dacă
ei n'ar fi fost indignați de cele ce
auzise din instrucția afacerii, dacă
infamiile fără nume și fără număr
ale administrației de Vâlcea, n'ar fi
umplut de indignare demnele lor
conștiințe de oameni și de cetățeni.
Au judecat însă că omoriturii lui
Gheorghe Popescu nu sunt culpa-
bili că au seversit acest omor, că au
fost în stare de legitimă apărare.

Așa dar fuseseră atacați de bătău-
șii lui Simulescu și viața lor era în
primejdie!

Ce se face acum cu organizatorul
bandelor de bătăuși de la Vâlcea, cu

sinistrul bandit care a cauzat moar-
tea unui nenorocit, care nu știa ce
face, și suferințele îngrozitoare de
opt-spre-zece luni ale celor cinci ne-
vinovați? Se mai pot lăsa cetățenii
din Vâlcea sub vecinica amenințare
a apucăturilor selbatice ale acestui
miserabil bandit, ale acestui crud
asasin; căci astăzi ne-a venit și
nouă rândul să vorbim de asasinii și
de asinate? Locul său mai este în
capul administrației unui județ, or în
capul băncii de scânduri de la Curtea
cu jurați unde trebuie să și dea
seamă de faptele sale împreună cu
demnii săi complice care au figurat
în urmă ca martori mincinoși în
contra propriilor lor victime?

Locul lui Simulescu nu mai este
la prefectura de Vâlcea, locul său
este la Ocnă, alături cu asasinii,
tălharii și falsificatorii ordinari, căci
adevărul mobil al tuturor crime-
lor sale este setea nesățioasă de
bani, dorința de a și prelungi cât
mai mult termenul prefecturii sale,
care îi permite să jefuiască și să
pungăsească județul Vâlcea cu fran-
cul, cusuta și cu zecimele de mi.
Mare ori mic, ori-oe gheșeft e bun
pentru dânsul, și vai de aceia care
li turbură liniștita mistuire a bani-
lor lor furați!

Atentatul de la 11 Iulie 1886 n'are
altă cauză; el nu poate fi caracte-
risat alt-fel de cum ar fi faptul unui
tălhar ordinar, care omoară pe pă-
gubașul care a avut nenorocirea de
a-l surprinde cu mâinile până în
cot în lada sa cu bani.

Sunt însă aproape sigur că Simu-
lescu va sta neclintit la postul său,
înconjurat de stima și încrederea
guvernului care l'a ajutat și încora-
jat atât de mult în comiterea șiru-
lui de infamii, care a început la 11
Iulie și s'a sfârșit abia alaltă-ieri la
Craiova. Și nici că poate fi alt-fel,
căci nici un bandit, nici un esero,
nici un miserabil, n'a fost gonit de
acest guvern, ci îmbrățișat; căci nici
un om neonest n'a avut amărăciu-
nea de a zice vorbind de ministrii
ecspresiunea biblică: «Intre ai mei
am fost și ai mei nu m'au primit.»

Ministerul colectivist primește cu
brațe deschise de frate iubitor, pe
toți membrii numeroasei și variatei
familii a făcătorilor de rele.

Ion N. Iancovescu.

TELEGRAME

AGENCIA HAVAS

Paris, 23 Decembrie.

Știrile private ce vin din Londra, des-
mint aserțiunile lui «Times», în privința
intrării Englierei în tripla alianță.

St. Petersburg, 23 Decembrie.

«Gazeta Bursel» asigură că ministrul de
reșboi n'a cerut nici un credit special.
Cheltuielile militare în timpul acestor
din urmă săptămâni, după spusele aceluși
foi, n'ar escda prevederile bugetare.

AGENCIA LIBERA

Pesta, 23 Decembrie.

Dintr'o sorginte oficioasă se desminte că
ar fi vorba despre o conferință a ambasa-
doilor și despre o notă colectivă care se
invite pe principele Ferdinand să pără-
sească Bulgaria.

Paris, 23 Decembrie.

«Le Soleil» publică o depeșă care des-
minte șgomotele răspândite după care ca-
binetele din Viena și din Berlin au fost
prevenite că concentrațiile de trupe rusești
în Polonia sunt terminate.

Din contra, noul concentrări se așteaptă
în curând.

Paris, 23 Decembrie.

Unele ziare se plâng că depeșele sosite
din Viena sunt oprite de guvern.

Paris, 23 Decembrie.

Ministrul de interne a dat ordin prefec-
ților de la Meuse, de la Meurthe și Mosela
și de la Vosgi de a exercita o suprave-
ghere ageră asupra spionilor germani.

DECLARAȚIUNI ILEGALE SI INSOLENT

Într'un interval de o săptămână, Stă-
tescu—Kronprințul colectivității—a fă-
cut dupe banca ministerială două de-
clarații care se pot rezuma ast-fel:
O declarațiune de lovitură de Stat,
anunțând că Coroana de la sine și
fără concursul națiunii va călca pe fața
pactul fundamental.

O declarațiune insolentă, în care con-
firmând pe cea d'întăiu, ministrul își
bate joc de țara întreagă care s'a alar-
mat de prevestirea loviturii de Stat.

Colectivitatea înecată în crime și în
fără de lege, colectivitatea turbulentă
și resvrăitoare, conspiratoare și asi-
sină, credea că vorbele lui Stătescu
vor sbura ca vântul și că, efectul odată
produs, cuvintele lui vor fi primenite
dupe circumstanțe, când va fi vorba
ca ele să fie transcrise în arhivele par-
lamentului.

Minoritatea din Cameră nu l'a lăsat
însă în voie-și, și învătă minte de ată-
tea falsificări în discursurile ministriilor
a pus mâna pe notele stenografate, le a
investit cu parafele membrilor ei, și
modificările nu mai erau posibile.

Prins în clește și ne mai găsim nici
o ieșire pe calea perversității și a min-
ciunei, cabinetul fu pus în astă alterna-
tivă: sau să desavuzeze pe ministrul
justiției să-l lase să continue pe
calea apucată.

L'a lăsat.

Ast-fel se explică pentru ce Stătescu
în răspunsul său la interpelarea d-lui
Djuvara a confirmat cele ce zisese mai
nainte că: *Coroana va fi în drept să nu
mai respecte libertatea.*

Stăruind în astă declarațiune, minist-
rul și a salvat portofoliul, dar n'a sal-
vat situația Coroanei care rămâne sub
greutatea vorbelor lui Stătescu.

Ca să declari *Coroana dispusă să nu
mai respecte libertățile constituționale*
și în urmă să vii cu zimbetul pe buze
și să zici: «Ce face cujașta? Lucrul e
foarte simplu» trebuie să ai n'at con-
știința de legile fundamentale ale țării,
sau să fi un demagog impertinent care
sigur de impunțitatea șefului Statului,
al cărui complice devii, îți permiți să-ți
bați joc de cele mai sfinte din dreptu-
rile cetățenești.

Aceasta e faza nouă în care găsim in-
trat pe ministrul justiției în ajutorul noi-
lor alegeri pentru parlament.

Luăm act.

MISCAREA OPOZITIONISTA

(Correspondența din Caracal)

Caracal 8 Decembrie 1887.

Domnule Redactor

V'am trimis o scrisoare relativă la
întrunirea guvernamentalilor de aseară
7 Decembrie în care au pățit un fiasco
complet, și oratorii opozițiunii i au
pus cu botu pe labe, dar nu știu-dacă
ați primit-o sau nu.

Astă-seară am avut onoarea de a
avea în mijlocul nostru pe capii opozi-
țiunii d-nii Lascar Catargiu, Dimitrie
Brătianu și G. Vernescu.

Trenul care de obicei vine de la 5
ore, de rândul asta a venit la 4 și 5 mi-
nute p. m.

Cu toată această surprindere, și cu
toată ploaia, la gară erau peste 80
trăsuri, și pot zice tot orașul era în
picere pentru a primi pe leaderii opozi-
țiunii; dar pe când poporul venea în
grupe spre gară, trenul sosise și cei
sosiți înainte, se înapoiău, așa că toți
au trebuit să se înapoeze.

Cu capii opozițiunii a venit și d. se-
nator Chintescu care a luat parte la
toate lucrările noastre.
Noi anunțasem o întrunire publică,
sala era angajată și străzile erau înțe-
sate de lume: capii opozițiunii însă
nu au voit a se face întrunire publică,
ci numai într'un cerc intim să se a-
leagă un comitet, ceea ce s'a și făcut.
Copie dupe procesul verbal l'am în-
mănat șefilor opozițiunii cari au fost
prezenți la alegerea comitetului.

De mult nu s'a văzut în Caracal o
mişcare ca acum.

Colectiviștii sunt ploași.

În ziua venirii leaderilor, s'a între-
buițat fel de fel de mijloace pentru
ca tot ei, colectiviștii, se fie d'asupra.
Ast-fel:

Trenul, cum am zis, a venit la 4 și 5
minute cum n'a venit nici o dată în Ca-
racal de când s'a construit linia.

D-nu Ceziaru a luat la socoteală, în
mijlocul țărului pe polițaiul orașului
care a îndrăsnit a lua din mâinele băia-
tului nostru invitațiunile pentru întru-
nirea ce voiam să ținem cu ocaziunea
venirii șefilor opoziții.

Cu această ocazie s'a facins în centrul
orașului o altercațiune care a atras pe
toți locuitorii străzii principale și toată
lumea de prin cafenele se adunase.

Polițaiul văzând că nu e loc de joc,
s'a pus într'o birjă și a fugit huiduit de
cei aflați de față.

Am voit să mergem cu muzica la
gară, dar cu toate stăruințele și um-
bletele noastre ne-a fost peste puțină
a descoperi pe primarul C. Nanu, fără
al cărui ordin muzica nu a voit se
meargă la gară.

Am citit informațiunea sfrontată din
Telegraful No. 4631 de la 8 Decembrie,
prin care se spune că la întrunirea opo-
ziții din Caracal nu a fost de cât 12 per-
soane dintre care 2 falși și 4 străini.

Cerem ca acela care a dat această
informațiune să și arate numele, con-
trariu ei în numele celor cari au fost la
întrunire și declar că este un mișel și
un calomniator. Angelian.

INTERPELAREA D-LUI AL. DJUVARA

(Urmare)

Redeschiderea sedintei

(O parte mare din majoritate nu intră
în adunare.)

D. Al. Djuvara (*arătând băncile
goale ale majorității*): D-lor, se cu-
noaște cât de colo că nu sunt credite
de votat! (Aplause din partea opozi-
țiunii) Eu mă felicit de absența majoi-
rității din sală, fiind-că, cu chipul a-
cesta nu voiți mai fi întrerupt, și este
ceva însemnat în această Cameră să
poată cine-va vorbi fără a fi întrerupt.

Mare era indignațiunea majorității
adineauri când citeam operele... cui?
Operele unei persoane decorate cu *Bene-
Merenti* pentru lucrările sale literare!
(Aplause pe băncile minorității). Mare
era supărarea d-lor miniștri fiind-că
citeam versurile unui funcționar actual
bine-văzut. Ciudată ironia timpurilor!

Când mă gândesc că autorul acestor
poesii și le va corecta singur în *Monitor*
și va avea ast-fel ocaziunea să și vadă
operele sale literare publicate în edițiune
oficială, nu mă pot împiedica de a nu a-
minti d-lor miniștri, că tot pamfletul
lor de odinioară are să corecteze și
discursurile dinastice ale d-lor consi-
lierii ai Coroanei! (Aplause din partea
opozițiunii.)

D-lor, cum vedeți, sunt prea multe și
ciudate anomalii în situațiunea d-v.
politică; dar dacă sunt anomalii, nu
este vina mea. Ce! oare eu am decorat
pe Nikiperca cu *Bene-Merenti*? Eu
l'am însărcinat să corecteze prosa mi-
nisterială și dinastică la *Monitorul* Ofi-
cial?

Suferiți dar, d-lor, să vă amintim tre-
cutul, fiind-că moravurile de astăzi, în
trecut își au isvorul și explicațiunea lor.

D. ministru al justiției ne vorbea mai
zilele trecute, cu o indignațiune pe care
sunt cel d'întăiu a o resimți, de unele
pamflete care au atacat pe Primul mi-
nistru până în locașul intim și sfânt al
familiei sale. Nu am, d-lor, cuvinte
destul de energice ca să vestejesc ase-
menea atacuri. Dar să bine-voiască d.
ministru al justiției să și amintească o
gravură odioasă și obscenă care a fost
publicată în *Ghimpele* de la 9 Noembrie
1875, gravură care încerca să dea pradă
batjocurei publice viața intimă și de fa-
milia a Suveranilor țării. Al cui era
Ghimpele? Al partidului d-v. A d-v. și
răspunderea gravurei. Am aci acest
pamflet nerușinat, dar nu pot să-l arăt.

vi l' dau d-v. învelit, fiind-că numai
d-v. aci puteți să vedeți fără să roșiți!
(Aplause din partea opozițiunii.) Iată
cine vine astăzi să acuze presa opozi-
țiunii că se tăvălește în noroiu! (A-
plause pe băncile minorității.)

Apoi când d-v. sunteți aceia care ați
creat în țară această școală nenorocită
a pamfletului, mai aveți dreptul să pro-
testați contra articolelor din ziare? Ne
greșit că nu.

Las acum la o parte versurile și încep
a cerceta prosa. Aci nu mai este vorba
de *Ghimpele*, *Dracul* și *Scutul*, ci de or-
ganele cele mai serioase ce ați avut vre
o dată ca partid politic: de *Alegătorul
Liber*, de *Românul*, *Telegraful* s. c. l.

Voiți un exemplu de violență față cu
consilierii Coroanei?

Ascultați, d-lor, în ce termen vorbea
Românul (5 Decembrie 1875) de miniștri:

... Regimul actual ales de principele Ca-
roi în noaptea de 11 Martie, nu s'a putut
susține de cât prin *hotzi* și prin *omorțori*,
iar ceea ce numește el țara care l' aprobă
sunt niște vecnici făcători de rele...

Voiți acum un exemplu de respect
către familia Suveranului?

Ascultați articolul ce publică *Telegra-
ful* (1873) sub titlul:

ORIGINA FAMILIEI HOHENZOLLERN

Un ziar din America a descoperit că:
«dinastia de Hohenzollern se coboară din
ovrei italiani. În Italia trăia familia ovre-
iască străbună a Hohenzollernilor germani
și după obiceiul coreligionarilor lor, făceau
tripotagiuri, gheșefturi și comerț cu
bani. Mai târziu emigră în Germania și mai
mulți din membrii săi deveniră, în cât-va,
slugi împărațului.»

Astăzi, când ne vorbiți de familia
Hohenzollern, ne spuneți că se țrăge
din comoara pe care domnu ministru
Sturdza a descoperit-o în Rbin; dar,
atunci, l' dați ca străbuni niște *slugi
împărațului*; mai dinastice de cât așa,
nici că se poate!

Să lăsăm însă, d-lor, de o parte ces-
tiunea de formă; am adus înaintea d-
voastră destule exemple pentru că să
puteți judeca despre felul de literatură
cu care se îndeletniceau liberalii de la
putere de astăzi. Forma, de altminteri,
este o cestiune de cuviință, de educa-
țiune literară.

Să venim la *fond*; să cercetăm ideile
politice preconisate în opoziție de oa-
menii care sunt astăzi la cârma statu-
lui. Să cercetăm precedentele cestiunii
care se impune mai mult studiului
nostru în momentele de față, cestiunea:
*Intervenției Regelui și a Rolului său
constituțional.*

Această cestiune este tratată în *Ale-
gătorul Liber*, organ al Coalițiunii ce se
formase pentru dermarea regimului
Catargiu. Estrag dintr'o serie de arti-
cole teoria completă a d-lor Ion Bră-
tianu, Eugeniu Stătescu, Cămpineanu,
etc., care formați comitetul acestui or-
gan. Iată ce citeșc în *Alegătorul Liber*:

Care este cauza că astăzi dinastia are
potrivnic, că astăzi de la banca minist-
rială și de la tribunele de la Mitropolie,
miniștri renoșco că în țară există *anti-
dinastice*, că mulți din aceștia — ce este
mai grav — nu resping de loc această acu-
zațiune, ba că, din contra, ei o primesc și
o mărturisesc față și fără rezervă?

Causa este, o spunem cu franchețe și fără
frica de a fi desmînțiiți, că misiunea pe
care o încredințase Constituțiunea din 1866
principelui strejn, nu a fost îndeplinită. Re-
gimul nostru, în cele din afară, este supus
înăuririlor strejne, în cele din năuntru,
contrar cuvintelor zise de Domn, în ziua
când a primit și jurat Constituțiunea, re-
gimul s'a opus și a împiedicat ca printr'o
leală și sinceră aplicare a principiilor a-
cestei Constituțiuni, ea să producă bine-
făcătoarele ei roade.

Astăzi, România nu se mai aparține;
înăurirea strejna este mai puternică asu-
pra guvernului de cât era sub protectora-
tul Rusiei; astăzi guvernul își caută și și
primește sprijinul său nu de la țară, ci de
la străini: el plătește acest sprijin prin
sacrificarea drepturilor celor mai scumpe,
intereselor celor mai vitale ale României.
—All-fel, cum se explica *milioanele date co-
rărilor*; alt-fel cum se explica încăpățănarea
regimului de a nu ține de de loc seamă
de glasul națiunii, de cât prin *inspirati-
unile*, încurajările și chiar ordinele ce i vin
din afară, și care i zice: *nu te teme mergi în-
ainte, căci ai sprijinul nostru!*

La aceste considerațiuni, *Presa*, or-
ganul stăpânirii, răspundea:

Domnul este Constituțional, miniștrii
sunt răspunzători; și acei care duc res-

punderea la Domn, care trec peste capetele ministrilor, trec peste constituțiune, sunt restauratori, sunt anti-dinastici.

Tot astfel ne vorbesc și colectivitățile de astăzi. *Voința Națională* ne ține același limbaj ca și *Presa*, cu singura deosebire că *Presa* era mai cuviincioasă de cât *Voința*.

(Aplause din partea minorității).
Și atunci erau deputați care comparau pe Domnul Carol I, cum l'a comparat acum d. Iepurescu, cu Leopold al Belgiei; iată însă ce respundeau d-voastră prin *Alegătorul Liber*:

LEOPOLD SI CAROL

Leopold a ramas credincios libertăților, le-a aplicat sincer și leal, și în tot timpul Domniei sale nu a simțit trebuința de a falsifica pactul fundamental.

La noi, de la 1870 mai ales, nu este demers înăuntrul și chiar în afară, care se nu se fi făcut spre a aduce, de nu restaurarea, cel puțin prefacerea constituțiunii cerută chiar sub amenințare de abdicare.

Leopold I, pentru că era domn constituțional, era oare indiferent la afacerile țării, lăsa pe miniștri să facă tot, să calce toate legile, să facă din Constituțiune o prostiție? Eroare.—El era o rațiune, o inteligență, o voință; făcea educațiunea constituțională nu numai a miniștrilor săi, dar chiar și a partidelor, făcea educațiunea constituțională a națiunii! Regele Leopold se ținea în de afară de partide; el ținea ca fiicăre partid să rămână strict credincios principiilor sale.

La noi, toate cugetările, toată activitatea, sunt dirijate de a ucide partidele, punându-se când în capul uneia, când în capul alteia, și permițând partidelor, succesiv, de a abusa de autoritatea guvernamentală spre a zdrobi pe adversari.

La 1857, Leopold arată care trebuie să fie rolul unui suveran constituțional, de și ministrul catolic avea în camera belgiană o mare majoritate, ministrul se duse, căci: *Una din pozițiile cele mai periculoase ce se poate face unei țări constituționale, este de a o cărmui cu o majoritate care poate fi acuzată de a nu mai reprezenta cu fidelitate simțimentele și dorințele națiunii.*

La noi, mai tot ce este inteligent, independent și moral în țară, protestă în contra așa ziselor alegeri, cu toate acestea regimul stăruiește de a impune țării un fals parlament!

Și Alegătorul Liber urma:

Să mărturisim și să recunoaștem că pe lângă drepturi, Măria Sa are și datorii. Are dreptul de a numi pe miniștri, dar are și datorii de a destitui și a da în judecată pe acești miniștri.

Casul cel mai mare unde Domnul are datorii de a destitui și a da în judecată pe miniștrii săi, este *casul criminal*, când un ministru aplică reu și falsifică constituțiunea, când el lipsesc națiunea de drepturile și libertățile ce pactul fundamental i le-a garantat, când el se substituie voinței naționale, când el din adevărul constituțional fac o minciună constituțională, când în fine zădărnicește jurământul dat de Domn că Constituțiunea va fi sincer și leal aplicată.

Poate însă, zicea *Alegătorul liber*, că regimul Catargi ne va răspunde—cum răspunde astăzi regimul Ion Brătianu—că: afară de protecțiunile din afară, el se reamază pe ordine și stabilitate!

Ordinea și stabilitatea de astăzi nu sunt de cât niște fantasmе, niște vorbe seci de simț, niște pene ușoare, pe care cea d'ântău vijelie le va împărștia în voia vânturilor, în voia întâmplărilor.

Glăsuțului poporului, care este glăsuțului Dumnezeeu, astăzi strigă în gura mare, numește lucrurile pe numele lor propriu, arată fără șială unde este reul și cui se datorește.

Constituțiunea declară pe Domn neviolabil, ca temelie însă a acestei neviolabilități supune pe miniștri controlului țării. Vina noastră este dacă acest control ni s'a răpit și dacă în fața noastră găsim pe alți răspunzători?

Opozițiunea poate să se ție de președintele consiliului, numai când situațiunea a continuat de a mai fi constituțională.

Vina opozițiunii, vina țerei este dacă lupta, din anti-ministerială se prefacă din zi în zi mai mult în luptă anti-dinastică? Ce? popoarele sunt create pentru dinas-

ții, sau dinastiile sunt instituite pentru popoare?

La noi, în România, dinastia este de drept popular! Este însă un adevăr de secol întârit că: sunt momente când națiunile sunt nevoite a alege între un om și între salva-

rea lor!
Betrânți și tineri, toți cerem, aceea ce avem aceea ce ne aparține, și pe care nimeni nu ne o poate lua fără o mai curândă sau mai târzie *resbu-nare!*

Și spuiind aceste adevăruri, proclamându-le sus și tare, credem că limbajul și atitudinea noastră sunt mult mai dinastice de cât curțicanerile, lingușirile și minciunile sub care ultra dinasticii ascund prăpastia.

Bine înțeles, d-lor, este vorba aci de *lingușirile și minciunile* ultra-dinasticilor și *trecuții și prezenții*. (Aplause).

Situațiunea — închee *Alegătorul Liber*—este trasă, este clară. Numai unul o poate schimba. O va face? O dorim, pentru binele țerei, pentru binele dinastiei.

(Aplause).

D. I. Radulescu: Dar bine mai scriați! (Aplause).

D. Al. Djuvara: Ascultați, d-lor, acum, încoronarea teoriei:

Căci când drepturile suverane ale unei națiuni sunt usurpate, când, după ce a uzat de toate mijloacele legale ca să le revindică, națiunea se vede desprețuită, nu-i mai rămâne de cât un ultim și suprem mijloc:

REVOLUȚIUNEA!

(Aplause).

D-lor, aceste aplause le primesc sub beneficiu de inventar. Cuvintele acestea pe care vi le-am citat sunt ale d-lor miniștrii de astăzi, nu ale mele. (Aplause din partea opozițiunii).

D. E. Stătescu: Constat că majoritatea este afară din sala ședințelor și că vă aplaudăză amicii d-voastră din minoritate.

D. N. Nicorescu: Ați dat ordin majorității să se retragă din sala ședințelor.

D. I. Radulescu: Minoritatea aplaudă pe autorii prozei de la 1876 (*Intre-ruperi*).

D. N. Nicorescu: Este bună-cuviință parlamentară din partea majorității de a părăsi băncile adunării?

D. Al. Djuvara: Eu nu mă plâng de aceasta. Sunt multe lucruri care sunt absente de pe băncile guvernamentale.

Dacă lipsesc și persoanele pe lângă faptul că lipsesc în acele rânduri oare-care însușiri, eu nu mă plâng. (Aplause).

(Urmare pe mâine).

CRONICA

IGNATUL SENATORILOR!

Înainte de Crăciun, există la creștinii o serbătoare care se numește Ignatul. Atunci este obiceiul să se aleagă porcii care trebuie să fie tăiați și mâncați în zilele de carne.

Spre amintirea acestui prasnici, și cu nouă zile înainte de sfântul Ignat, a fost și în calendarul politic o serbătoare ce s'ar putea numi Ignatul Senatorilor, — zi aleasă pentru sacrificarea celor ce s'au îngrășat prea mult în cei din urmă patru ani.

În învălmășeală, au căzut mulți miei nevinovați, care de sigur nu intră în cadrul cronicele mele, dar eu nu mă ocup de cât de tovarășii sfântului Anton, și am să descriu cât se poate mai pe larg ce s'a petrecut înainte de serbătoare

Ignatului Senatorilor, în timpul măcelului, și dupe sevărșirea măcelului.

Înainte

Toate bisericile sunt pline de Senatori; luminări groase cât pumnul ard înaintea icoanelor tuturor sfinților; preoții fac acatiste în care se aud mereu cuvintele: «Doamne Damnezeule, întoarce fața ta spre robul tău Cutare și păzește-l de diavolul d-șor!».

O sumă de Senatori, îmbrăcați în negru stau în genunchiați în fața altarului și fle-care face jurăminte, se leagă către Dumnezeire că are să facă cutare sau cutare bine, dacă scapă de afurisitul de șor!

Doctorul Fotino se leagă că n'are să mai caute nici un bolnav, ca să poată crește populația în liniște.

Nenea Filodor jură că n'are să mai voteze cu guvernul.

Antonescu-Cărnău, sărută patrahirul popei zicând: «Scapă-mă Hristoase și de focul asta și lasă-te pe mine la răsplăt!».

În sfârșit mătâniile curg și în dreapta și în stânga și la apus și la răsărit, — lucru foarte obositor pentru vinele Senatorilor.

Senatorii liberi-cugetători alegă la Sion Gherei și la Ovreica cu salbe ca să le spuie dacă rămân în țară sau sunt jertfiți.

Plimbându-se singur în fața Academiei, «Scapă-mă Doamne, zice Tufelică, căci altminterea rămâne *Tufa'n ulciică!*»

În timpul operației

Tăcerea e adâncă, obrazurile sunt galbene, stacojii săi verzi dupe cum este și temperamentul fle-carui Senator.

De câte ori Preș dintele bagă mâna în urnă și trage câte un nume la șor, se aud ca la școală cuvintele: «Sgârci! Sgârci!»

Senatorii cu eresuri în câte o bucată de potcoavă de cal în mână. Beizadea Mitică Ghica a cerut împrumut de la Mitropolie mâna lui Sfântu Dumitru și a băgat-o în stn.

Dupe mael

Îndată ce s'a terminat operația, d. Antonescu-Cărnău cere cuvântul pentru o explicație.

El zice:

«Domnilor! Eu văz că am căzut la șor și aș vrea să știu ce se face cu mine? Pe cât înțeleg eu, asta a fost un fel de loterie, și știu că la loterie câștigă numerele care es. Prin urmare, dupe toată dreptatea ar trebui să rămâie senatorii acei care au eșit la șor și să pleceacele care au ramas în urnă!»

Propunerea d-lui Antonescu e primită cu aplause de toți cei cazuți la șor și respinsă de cel-l'alți.

Disperat, d. Antonescu-Cărnău își perde capul, se repede la banca prelaților, umfă un potcap și-l pune în cap zicând: «Mă popesc dacă e vorba așa, ca să fiu Senator de drept, dar de aci nu es!»

Emoțiunea e foarte mare. D. Sturza începe să plângă și din băiat frumos ce era, rămâne cu gura strâmbă.

Un singur senator dete probă de o mare tărie de inimă: acesta fu d. Tacu. D. Tacu, tăcu.

Max.

INFORMATIUNI

D-nii Lascar Catargi, G. Vernescu și Dim. Brătianu au petrecut zioa de eri la Ploesști.

Abia cu două ore înainte de sosirea lor se aflase în Ploesști de venirea liderilor opozițiunii.

Cu toate acestea, mult notabilități din oraș s'au dus la gară să întâmpine pe șefii opoziții.

Peste zi d-nii Catargi, Dim. Brătianu și Vernescu au convorbit cu toate căpeteniile orașului, și în acelaș timp s'a și constituit un comitet de luptă.

La 12 ore noapte șefii opoziții foarte mulțumiți de rezultatul zilei au plecat la Focșani unde petrec zioa de azi.

Primim din R-Velcea următoarea telegramă, trecută prin cenzura ilegală a direcției telegrafului și poștii:

Tinerii achitați îndemnați la gara de aproape întreg orașul cu miu urări entusiaste, au fost conduși până la casa lui Zugrăvescu în strigățile de: trăiască martirii libertăților publice, trăiască Craiovenii, trăiască Lahovari!

D. Epure a finit un discurs plin de căldură, îndemnând lumea la exercițiul drepturilor cetățenești.

Sinescu.

Astăzi este la ordinea zilei a Senatului dezvoltarea interpelațiunii adresată de d. Dim. Giani d-lui ministru al justiției asupra cuvintelor rostite de acest din urmă în ședința Camerei de la 4 curent.

Toate știrile în privința venirii în țară a prințului Ioan Ghica nu se adevăresc; din potrivă o scrisoare a ministrului nostru la curtea Angliei sosită zilele acestea vestește că prințul Ghica se află foarte bine la Londra pe care nu se gândeste a o părăsi de cât în Februarie, spre a veni în țară ca de obicei pentru ca să-și vază familia și să se ocupe de interesele sale private.

Printre colectivități reîntrarea domnului Mihail Kogălniceanu în rîndurile lor este considerată ca absolut sigură. D. Kogălniceanu însă, de o cam dată cel puțin, nu va lua nici un portofoliu, de și l'a oferit chiar acel al internelor, ci se va mărgini a da concursul său guvernului d-lui Ion Brătianu, la viitoarele alegeri și apoi în Camera unde intrarea mai tuturor amicilor d-sale este convenită.

Impăciuirea a fost negociată de d. Papadopolu Callimaki și a devenit definitivă alaltă-ieri la prânzul d-lui Brătianu, la care, împreună cu marile om de Stat Moldovean, au luat parte și d-nii Papadopolu Callimaki și Nicu Ganea.

În curând sperăm a fi în măsură să spunem și cu ce preț, osebii de locurile ce i'a promis în Camera pentru amicii săi, d. Ion Brătianu a recăștigat pe d. Kogălniceanu.

Din nou se zice că d. Colonel Al. Lipoianu va fi numit Director General al poștelor și telegrafelor.

Repetăm, din nou, că d. Colonel Lipoianu nu va primi cu nici un preț o funcțiune administrativă și cu atât mai puțin aceea de a înlocui pe egoistul polcomnic Pastia.

Aflăm că d. senator Matei Rosetti care, în urma demarșelor făcute pe lângă dânsul de d. I. Brătianu în persoană, promisese pozitiv să primească succesiunea d-lui Cortazzi la prefectura de Dorohoi, s'a re-gândit și a revenit asupra promisiunii sale. De aceea d. Cortazzi continuă a administra județul Dorohoi și va continua poate mai mult timp încă, cei care ar voi să-l înlocuiască ne fiind tocmai plăcuți guvernului iar cei pe care guvernul ar voi să-l numească refuzând.

Se vorbește despre numirea d-lui Al. Moruzi, director al prefecturii județului Constanța în postul de prefect la Slatina. În locul d-lui Deleanu căzut se zice în disgrazia d-lui Tache Protopopescu, căruia precum se știe județul Olt a fost constituit în *șef* de d. Ion Brătianu.

Dacă cu d. Deleanu a cărui slugărnicie e cunoscută n'o poate duce d. Protopopescu, cum l'z închipuiește că o să facă să-i placă cu d. Alex. Moruzi?

Mai mulți funcționari ai biroului de percepțiune al circumscripțiunii l-a din Capitală ne scriu pentru a declara neexactă informațiunea publicată în unul din ultimele noastre numere cu privire la obiceiul d-lui perceptor Vlădoianu d'a întârzia cu doi și trei luni plata apuntemente-lor funcționarilor sub ordinele sale.

N'am cere mai bine decât să credem că delarațiunea ce ni se face este întemiată pe adevăr și pornită din inițiativa semnatărilor ei, doritori d'a repara o nedreptate. Fiind însă că informațiunea noastră provine de la o persoană bine cunoscută noastră, în măsură d'a ști cele ce se petrec în biroul d-lui Vlădoianu și care a întârit asupra cuvintelor rostite de acest din urmă în ședința Camerei de la 4 curent.

Oficiul central al poștei din București ne face cunoscut că din cauza pierderii coincidenței la Viena, curierul din Germania, Franța și Angli-tera nu a sosit astăzi.

Mai multe doamne din Societatea bucoareșteană doritoare d'a contribui la susținerea grădinei de copii (școala Froebeliană) din Curtea bisericești Sf. Ecaterina, au hotărât să organizeze pentru zioa de 22 Ianuarie viitor un mare bal cu tombolă pentru sporierea fondului acelei folositoare instituțiunii.

Sperăm că publicul Capitalăi va da generoaselor doamne tot concursul său pentru reușita întreprinderii lor.

DEPESI TELEGRAFICE

AGENTIA LIBERA

Paris, 24 Decembrie.—Un noțu spion german a fost arestat la Bethune. El se numește Chauvin și a fost deja expulșat din Algeria.

Paris, 24 Decembrie.—Un nebur furios numit Saragusa a fost arestat în pasagiul paoramelor. Era înarmat de un revolver și amenința pe trecători.

Berlin, 24 Decembrie.—Legea asupra cerealelor va fi promulgată mâine.

FOIȚA ZIARULUI «EPOCA»

(125)

A. MATTHEY — (ARTHUR ARNOULD)

CRIMA
DE LA
CRUCEA ROSIE

PARTEA III

RESBUNAREA

XXV

În care amorul învinge

Simțea cea ce simte cine-va în acele visurii rele în care știi că un strigăt te ar scăpa, și nu poți să-l dai.

O idee fixă l' munea creierul: «Nu voi să-l omoare!»

Noaptea venise neagră, fără lună. Minutele treceau cu o repeziune amestecată și apropiată momentul catastrofei.

De odată ochii săi zăriră patul ei, a cărui albeștă atrăgea privirile sale și un rîs s'elbătece o apucă.

Ea se repezi la acel pat, smulse cerceafurile pe care le tăie bucăți, cu micul pumnar ce păstrase fără știrea ei, le înodă cap la cap, le legă de ferul ferestrelor, și cu o putere de necrezut, la

care nu se aștepta nici ea, se coborî jos, ușoară și vioace ca o șopriță, fiind pumnarul între dinți, ca să aiba mâinele libere.

Îndată ce picioarele sale atinseră pământul, fugi drept înainte.

Unde mergea?
Înainte de Alain; voia să-l previe... Era de ajuns să poată trece de poartă... să-i zică:

— Dute!
Și era scăpat!
Eată ce-și zicea și fugea.

De odată, se opri, ne mai putând merge.

Un braț brutal îi stavilise avântul. Bărbatul ei era iar în fața ei.

— Stai! îi zise el.
Poți intra dar nu poți eși!

Un moment se măsurară amândoi cu privirea, amândoi vineți la față, amândoi îngrozitori.

— Ești bine, nu l' zise ea năbușit aruncându-se asupra lui, așa de repede că el nu putu prevedea nici înlătura lovitură.

El șovăi, dădu un țipet ascuțit și căzu pe spate, dând drumu revolverului.

Cercă să se mai ridice, dar zadarnic. Zelia îi lovise cu pumnarul corsican, și lovitura fusese atât de repede și de puternică, încât arma intrase până la mănuchi, de asupra plămânului drept.

Rana era grozavă, de moarte! Singele care curgea de dinăuntru năbușia pe ticălos; agonía sa era groznică. Zelia, abia înțelegând ce fusese, stătea

încămenită lângă dânsul, împetrită și mută.

— Mor l' striga rănitul cercând a se țiri până la densa; Zelio, scapă-mă... iartă-mă... Or-ce vei voi, dar nu moartea...

Frica, suferința, lășitatea, îl făceau să pară și mai urcicios; ochii i se învârtău în orbitele lor, buzele sale la fle-care cuvânt, se acopereau cu o spumă sîngerată.

— Zelia, zise el cu glas rugător, nu mă lăsa să mor ca un câine... Un doctor poate m'ar scăpa... Nu te voi denunța... Voi spune că m'am lovit eu singur...

Ești de ajuns răsunată!... Zelia se dădu îndărăt strigând:

— Ascultă-mă, sunt cele din urmă cuvinte a mele, Isabela trăește. Mărturia sa a scăpat pe Abric.

Alain își scapă din mână.

Am răsunat pe cei morți și singele ce te năbușește e acela de la 4 Decembrie.

— A l' bestemata!... e nelnduplecătul mormur al ei cu o voce stinsă.

În acel moment porțița grădinei la care Durandeanu lăsase cheia în afară, pentru ca Alain să poată intra fără greutate și să-l vie la îndemână pentru al lovi, scrișii pe țiginele sale.

Zelia o auzi.
— E Alain! gândi ea.
Era și vreme!
Și se repezi spre porțița pentru al depărta, spre al împedica să fie față la această dramă îngrozitoare, pe care se

n'o vadă, se n'o cunoască, măcar de o cam dată.

Nu făcuse încă zece pași și auzia încă gemetul lui Durandeanu când se gasi față cu un om.

Acest om era scoperit de sânge. Obrazul și mâinele l' erau rănite, capul gol, cravata desfăcută, și vesta sa, de la care nasturii fusese rupți, splinzura ca o sdranță, lastnd să l' se vadă cămașa boțită, în bucăți, pătată.

De și se îmbrăcase în civil pentru aceea împrejurare, Zelia l' recunoscu la cea dintâi privire.

Era generalul Poncey!

XXVI

Toti nu lipsesc de la întâlnire

Dupe cum am văzut, Zelia și Durandeanu își întinsese la o dată, aceeași cursă.

Încercaseră a se perde unul pe altul, unul prin amantul său, cel l'alt prin amanta sa, invocând dreptul bărbatului; socotind amândoi, că prin acest mijloc numai puteau înlătura destăinuirea secretelor pe care voiau de o potrivă să le ție ascunse pentru tot d'a-una.

În timp ce scenele pregătite de Durandeanu se îndeplineau—nu tocmai cum le visase—acele pregătite de Flora își urmau și ele cursul lor dar în condiții cu totul deosebite de acele pe care le prevăzuse.

Până la momentul hotărât pentru întâlnirea din căsuța de la cele patru drumuri, toate mersese pe voia ei.

Generalul eșind de la Zelia, în ajun, se întorsese acasă ca un nebur, se asigurase de plecarea femeii lui și plecase din nou, spre a se duce la bătrâna rudă unde scrisoarea lăsată de Eudoxia vestea că va petrece câte-va zile.

Acea bătrână rudă locuia la Garches, lângă St.-Cloud, într-o frumoasă proprietate, pe care Eudoxia avea s'o moștenească într-o zi.

Depărțarea nu era mare și generalul ajunse în curând.

Acolo află că femeia sa nu se arătase și că nimeni nu l' aștepta.

Deci, mințise; deci, ea l' înșela; deci glumele Zeliei se rezemase pe ceva adevărat, deci era...

Să întoarse la Paris într-o stare de exaltare nespusă.

Cel întâi gând ce avu a fost de a pătrunde în apartamentul Eudoxiei, de a strica toate mobilele, de căuta pretutindeni dovezi de nenorocirea lui conjugală.

Vai! nifericitul găsi în de ajuns! Dar toate se raportau la trădări din urmă, de mulți ani mai nainte.

Erau niște scrisori fără iscălitură, de și scrise de mână deosebite; șuvițe de păr, fotografii a unor oameni pe care nu l' cunoștea, pe care nu l' văzuse încă; un fel de museu amoros.

Citea toate aceste, furios, văznd că se vorbea de dânsul, une-ori într'un chip foarte displăcut pentru mândria lui.

(Va urma).

